

Preta

Sterre Carron

PRETA

Een Rani Diaz thriller

WITSAND UITGEVERS

Voor mijn mama, die me op handen droeg, van wie ik mocht zijn wie ik ben... voor altijd in mijn hart...

Ze overleed op 10 januari 2018.

Ik knipper met mijn ogen. Het duurt enkele seconden voor ik beseft dat ik op koude, vochtige grond lig. Ik word me bewust van de kloppende pijn in mijn hoofd. Ben ik buiten bewustzijn geweest? Het moet haast wel. Voorzichtig hef ik mijn hoofd op, maar laat het met een kreun weer vallen. De pijnscheuten in mijn nek zijn ondraaglijk. Langzaam dringen de feiten mijn bewustzijn binnen. Ik bijt op de binnenkant van mijn wang tot de metaalsmaak van bloed mijn mond vult. Ik slik het bloed weg en onderneem een poging om op mijn kin te steunen. Mijn gespierde armen liggen gebogen voor me. Mijn linkerwijsvinger ligt op de vlek. De witte vlek. Een oerkreet weergalmt door de keldergang. Ik probeer mijn innerlijke pijn te verbijten, maar de tranen winnen het duel. Hoe moet het nu verder? Ik weet het niet. Echt niet!

Ik druk me overeind, duizel en smak tegen de muur. Mijn adem wordt met kracht uit mijn longen geperst. Ik sluit mijn ogen en stop mijn knokkels in mijn mond. Ik bijt zo hard dat de venijnige hartpijn even naar de achtergrond verdwijnt. Mijn ogen dwalen opnieuw naar de vlek en naar het papier, dat van me weg lijkt te vluchten. De bries, die door het keldergat waait, speelt er een spel mee. Een gevoel van ongeloof bekruipt me. Het kan niet waar zijn, maar toch is het zo. De bewijzen liggen voor me. Ik luister naar mijn opgejaagde ademhaling tot ik mijn zelfbeheersing verlies. Een enorme woede komt tot leven. Ik bulder en geef een trap tegen de stenen muur. Het is niet genoeg om me te kalmeren. Alles wat zich in mijn directe omgeving bevindt, schop ik door de keldergang. Ik trek aan mijn haren, knal met mijn schouder tegen de muur, loop een meter verder en beuk er vervolgens opnieuw tegenaan. Ik ben radeloos. Ik ben gevangen in een web van leugens en problemen. Al mijn dromen en mijn toekomst zijn in één seconde als een luchtbel uiteengespat. Dit kan niet ongestraft blijven.

Hoe is het alweer begonnen? Juist, ja. Ik knipte het licht van de keuken aan maar alles bleef donker. Met een zaklamp daalde ik de trap af naar de kelder en liep naar de kast met de schakelaars. Na een kortstondige inspectie wist ik dat de vaatwasmachine voor de kortsluiting

had gezorgd. Ik duwde het klepje van de schakelaar weer omhoog en opeens baadde ik in het licht. Ik wilde rechtsomkeer maken, maar mijn blik werd getrokken naar het donkere gat, alsof het me wenkte. Ik liep de smalle gang door en keek in het gewelf. Wat een rommel! Ik liet het licht van de zaklamp er langzaam overheen glijden. Ik zag ontelbaar veel dozen, spullen die we al lang naar het containerpark hadden moeten brengen en mappen met vergeelde etiketten. De roze map met de hartjes trok mijn aandacht. Ik wilde ze vastnemen, maar herinnerde me dat de soepketel nog op het elektrisch fornuis stond. Toen ik onderaan de trap stond, draaide ik me om. De soep kon wachten. Ik liep het donker weer in. Ik nam de map, opende ze en zag de vlek. Jarenlang was ze onzichtbaar geweest. Nu was ze niet langer alleen. Ik was haar deelgenoot geworden.

Ik hoor gestommel boven mijn hoofd. Ik moet hier weg. Samen met de vlek...

1.

Voldaan stak Sammy de oortjes van haar iPod in. Voor ze op haar fiets stapte, keek ze nog een keer achterom en stak enthousiast haar hand op naar de persoon die de overgordijnen dichttrok.

Terwijl ze langzaam op haar pedalen trapte, streelde de zwoele najaarswind haar gezicht. Ze inhaleerde de lucht tot diep in haar longen, stak een vuist in de lucht en stootte een kreetje uit, gevolgd door een luide 'Yes!'. Het nummer 'Perfect' van Ed Sheeran paste precies bij haar gemoedsstemming. De herinneringen aan de laatste uren zorgden ervoor dat iedere vezel in haar tengere lijf tintelde.

Aan het einde van de Gestellei in Bonheiden sloeg ze de Groot-hoeweweg in. Nog twee kilometer en ze was thuis. Toen ze langs het maisveld fietste, trok ze haar oortjes uit en stak die in de achterzak van haar spijkerbroek. De twee meter hoge planten wiegden zachtjes heen en weer. Het werd de hoogste tijd dat de kolfkwasten verwijderd werden met een dorsmachine, want het ritselende geluid dat de planten maakten, gaf haar een onveilig gevoel. Op een dag had haar broer Tristan, samen met enkele vrienden, haar op deze plek de stuipen op het lijf gejaagd. Het was met Halloween. Toen Sammy voorbijfietste, was een vriend van haar broer haar, compleet in paniek, tegemoet gelopen. Hij had naar adem gesnakt en stamelend uitgebracht dat er met Tristan iets afschuwelijks was gebeurd. Het ging vast om een afrekening. Voor ze een woord kon uitbrengen, had hij haar van haar fiets gesleurd en haar meegetrokken naar het maisveld. Daar aangekomen, had Sammy zich zo snel als ze kon een weg gedrongen tussen de stekelige planten door, tot ze op de aangewezen plaats was gekomen. Tot haar ontzetting had ze gezien hoe Tristan met zijn arm in een onnatuurlijke hoek op de grond lag. Zijn gezicht was één bloederige massa geweest en uit zijn oren had bloed gedruppeld. Het had enkele seconden geduurd voor het gekreun van haar broer haar reflexen had aangewakkerd.

Omdat niemand iets deed, had ze zijn vrienden toegeschreeuwd dat ze klungels waren. Waarom belden ze de hulpdiensten niet? Terwijl Sammy neerhurkte naast haar broer, had ze haar mobiel genomen en een nummer ingetoetst. Een van Tristans vrienden had haar het toestel uit handen gegrist. Op het moment dat ze de vriend een oplawaai wilde geven, was Tristan overeind gevlogen en luidkeels beginnen te lachen, waarna een lachsalvo van de anderen was gevolgd. Tristan en zijn vrienden, die een opleiding regie volgden aan het RITCS, de media- en theaterschool in Brussel, hadden een gruwelijk scenario bedacht. Omdat ze wisten dat Sammy rond deze tijd de plaats voorbij zou rijden, hadden ze voor een van hun schoolopdrachten meteen iemand in beeld gehad die echt in paniek was.

Sammy schudde zachtjes met haar hoofd en grinnikte. Haar broer. Hij was me er eentje. Voor geen geld ter wereld zou ze hem kunnen missen. Omdat hij tijdens de week op kamers verbleef, keek ze steeds uit naar het weekend. Na zijn thuiskomst deden ze elke keer samen iets leuks en praatten uren aan een stuk over wat er de voorbije week was gebeurd.

Een geluid rukte haar uit haar gemijmer. Ze keek over haar schouder. Geen levende ziel te bespeuren. *Kom op, joh, voortmaken! Beeld je niets in!* Toch had ze het gevoel dat ze werd bespied. Natuurlijk! Dat was die verdomde vogelverschrikker die in de verte opdoemde. De boer had hem voorzien van een zwarte jas, handschoenen en een omgekeerde fluitketel, die als hoofd diende, met daarbovenop een oude, slappe hoed. De jas zwaaide lichtjes heen en weer tegen het metaal van de ketel. Het resultaat was een knarsend geluid.

Het duister lag als een deken over de straatweg en de velden en zorgde ervoor dat er een rilling langs haar ruggengraat gleeed. Welke geheimen hield het donker voor haar verborgen? De stilte die

neerdaalde, werd verbroken door haar gejaagde ademhaling. Haar handen werden klam. Ze haalde ze om de beurt van het stuur en veegde ze af aan haar spijkerbroek. Ze duwde nog harder op haar pedalen. De amberkleurige gloed van de verlichtingspaal naderde, wat haar een vals gevoel van veiligheid gaf.

De loodgrijze regenwolken, waar de hele dag al een dreiging van was uitgegaan, maakten hun belofte waar. Dikke regendruppels roffelden op haar hoofd en haar rug. Ook dat nog! Toen ze het tweede maisveld voorbijreed, wist ze dat haar intuïtie haar niet had bedrogen. Een schimmige figuur kwam tevoorschijn. Omdat het zo hard regende, kon ze het gezicht niet onderscheiden. Ze trapte nog harder. De gedaante bleef als versteend staan. Toen ze op een drietal meter afstand was, wist ze dat ze hem niet kon ontwijken. Een ferme trap tegen haar fiets deed haar op de grond smakken. Ze probeerde overeind te krabbelen en op de vlucht te slaan, maar haar belager was haar te snel af. Een rechtse hoekstoot maakte het haar onmogelijk om zich te verzetten. Alsof ze een veertje was, werd ze aan haar sweater omhooggetrokken en ruw voortgesleept tot diep in het veld. Haar gil stierf weg in het veld en werd meegenomen door de wind. Toen haar belager even achteromkeek, zag Sammy haar kans schoon. Ze rukte zich los en vloog overeind. Haar vingers grepen de jaskraag van haar belager vast. Een rechtse hoekstoot maakte een ravage van Sammy's perfecte gebit. Ze spuwde samen met een tand bloed uit. Paniekerig schoof ze op haar ellebogen achteruit tussen de ruwe planten, maar ze besepte dat ze geen schijn van kans had. Een kopstoot brak haar neus. Haar hoofd raakte de grond. Kermend vormde ze met haar handen een kom voor haar gewonde gezicht. Tranen, bloed en regendruppels gleden tussen haar vingers.

Sammy's tegenstander vloog overeind. De meedogenloze schoppen tussen haar ribben deden haar naar adem snakken. Elke trap ging

gepaard met het uitspuwen van een scheldwoord.

Ze voelde een immense kracht en overlevingsdrang. Die zorgden ervoor dat ze uiteindelijk voldoende moed kreeg om overeind te kruipen. Een keiharde stomp in haar maag. De volgende slag was een perfecte uppercut. Sammy's achterwaartse tuimeling maakte een einde aan het gevecht. Haar achterhoofd smakte tegen de dorsmachine. De beenderen van haar schedel kraakten. Haar laatste gedachte ging uit naar haar broer. *Tristan!* Ze moest het hem vertellen... Hij zou het nooit te weten komen...

Een waanzinnige lach vulde de duisternis.

2.

Rani's hoofd lag op Frederiks borstkas. Haar hoofd deinde mee met de op- en neergaande bewegingen van zijn ademhaling. Ze knipperde met haar ogen en keek naar de wekkerradio. Twintig over zes. Ze draaide zich op haar zij, sloeg haar been over zijn heup en krulde haar vingers in zijn borstharen. Terwijl ze haar ogen sloot, snoof ze zijn lichaamsgeur op. Een aangenaam gevoel wervelde door haar tenger lichaam. Net toen ze indommelde, hoorde ze het schrille geluid van de deurbel. Ze duwde zich overeind en fronste. Wie kon dat zijn? Waarschijnlijk een van Frederiks patiënten. Tegen haar zin knipte ze het licht aan en maakte hem wakker. 'Frederik, er heeft iemand aangebeld. Ze hebben je nodig.'

Haar vriend had jarenlang het werk van wetsdokter gecombineerd met zijn huisartsenpraktijk, maar sinds enkele jaren had hij de fakkel van wetsdokter doorgegeven. Rani wist dat de oorzaak de dood van zijn dochttertje, Cécile, was. Hij wilde niet langer geconfronteerd worden met ontzielde lichamen.

'Frederik? Wakker worden!'

Rani's elleboogstootje maakte dat hij bruusk overeind veerde en haar met een verdwaasde blik aanstaarde.

'Haast je wat! Er staat iemand aan de voordeur.'

Zuchtend stapte Frederik uit bed en trok grommend zijn kleren aan. 'Ik vraag me af waarom we over een wacht dienst beschikken. Zo te horen maken mensen er toch geen gebruik van.'

'Je moet je patiënten opvoeden,' zei Rani. 'Je bent veel te braaf.'

'Als jij het zegt...'

Rani trok het dekbed tot over haar kin en toen de bel een tweede keer rinkelde, zei ze: 'Maak voort! Straks zijn de kinderen wakker.'

Terwijl zijn vingers door zijn warrige haren gleden, wierp hij haar een vuile blik toe. Vervolgens sjeesde hij de kamer uit en stommelde de trap af.

Een minuut later werd Rani alert. Ze hoorde een bekende stem. Ann Carols stem. Wat kwam die hier zoeken?

Ze ging zitten op de rand van het bed, duwde zich overeind en liep in haar blootje naar de badkamer, waar ze haar sneeuwwitte badjas van het haakje plukte. Ze wrong er zich in en haastte zich blootvoets naar de overloop.

Frederik was al halverwege de trap toen ze hem vroeg: ‘Wat doet Ann Carol hier?’

‘Jouw partner is verdwenen.’

‘Wat?’

Rani duwde Frederik opzij en stormde de trap af. Bruusk hield ze halt voor Ann Carol, die ondertussen aan de keukentafel zat. Na één blik wist Rani dat er iets serieus mis was. Ann Carols haren piekten naar alle kanten en haar gezicht was zo wit dat het doorschijnend leek. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Rani bezorgd. ‘Je ziet er niet uit.’

‘Je zou voor minder,’ sprak Ann Carol nauwelijks hoorbaar. ‘Bert is niet thuisgekomen na zijn nachtje stappen.’

Rani trok een stoel onder de tafel vandaan en plofte erin neer. Ze monsterde haar jonge collega, die, helemaal ineengedoken, nerveus aan een zakdoek frunnikte. Ann Carol was al enige tijd Berts vriendin. De twee hadden elkaar ontmoet toen zij hen tijdens een drukke periode, als rechercheur, uit de nood had geholpen. Ze werkte nu op de dienst Jeugddelinquentie, waardoor Rani haar sporadisch, tijdens een etentje of een vluchtig bezoekje op kantoor, ontmoette.

Rani trok haar benen op en zette haar hielen op de rand van de keukenstoel. Omdat het tot haar doordrong dat ze geen onderbroek droeg, trok ze de kamerjas wat strakker dicht.

‘Vertel eens. Wat hadden jullie afgesproken?’

Een diepe, ononderbroken zucht.

‘Zoals je weet, is Bert gisteren rond 18 uur vertrokken. Ze hadden met z’n allen afgesproken in brasserie Domus in de Tiensestraat in Leuven. Omdat ze met een vijftigtal mensen waren, hadden ze

het zaaltje Mezzanine afgehuurd. Om elf uur heeft Bert me nog een sms'je gestuurd. Ze hadden heerlijk gegeten en de helft van de groep zou nog afzakken naar café The Capital. Hij beloofde me om geen alcohol meer te zullen drinken. Hij was immers de chauffeur en zou zijn drie vrienden veilig thuisbrengen.' De zweetdruppeltjes op haar voorhoofd vermenigvuldigden zich.

'Gaat het?'

'Niet echt, maar laat me maar verder vertellen.' Ze kneep hard in haar neus en blies er vervolgens met kracht de lucht uit. 'Het laatste wat ik van hem heb vernomen, is dat hij uit Leuven zou vertrekken en dat hij een uurtje later thuis zou zijn.'

Ze stak haar handen in de zakken van haar spijkerbroek, stond op en liep nerveus om de keukentafel heen. 'Sorry dat ik je uit je bed heb gehaald, maar ik kon niet meer slapen en hoopte dat jij nieuws over hem had. Ik heb je enkele keren gebeld. Zonder resultaat.'

Rani knikte begripvol. 'Ik had geen dienst vannacht. Mijn mobiel stond uit.'

Ann Carol nam haar bril in haar hand en wreef met de duim en wijsvinger van haar andere hand in haar ogen. 'Heb je misschien iets te drinken? Mijn mond is kurkdroog.'

'Tuurlijk,' zei Rani. 'Zo stom van mij dat ik je nog niets heb aangeboden.'

'Maakt niets uit.'

Rani liep naar de waterkoker, vulde hem en nam twee mokken uit de kast. Met veel lawaai zette ze alles op de tafel, hing theebeultjes in de koker en vulde, na de klik, de mokken met kokend water. 'Wil je iets eten?'

'Nee, dank je.' Ann Carol ging weer zitten en tokkelde met haar vingers op de tafel.

'Wat heb je zelf ondernomen?'

'Wel tien keer heb ik hem gebeld, om nog maar te zwijgen over het aantal sms'jes dat ik hem heb gestuurd.'

'Geen reactie?'

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoordde Ann Carol chagrijnig. ‘Denk je dat ik hier zou zitten als die wel was gekomen?’ Ze slikte enkele keren na elkaar en nam toen een voorzichtige slok van de hete drank.

Rani prutste aan haar vingernagel. ‘Oké, ik geef toe, dat was een domme vraag. Maar toch... Stel dat hij jou om de een of andere reden niet kon bereiken, dan zou hij misschien Davy gebeld hebben...’

Een glimp van hoop verscheen in Ann Carols bloeddorlopen ogen.

‘Waarom Davy?’

‘Omdat hij dienst had vannacht. Ik had geweigerd om Berts wachtdienst over te nemen, wat hij me natuurlijk niet in dank heeft afgenomen. Maar goed, Romy was gisteren jarig en dat wist hij.’

‘Ja,’ zei Ann Carol. ‘Bert was behoorlijk nijdig omdat je je been stijf hield.’

Er verscheen een flauwe glimlach op Rani’s gezicht. Gisteren hadden zij en Bert wel een uur staan bekvechten. Bert had haar verwijten naar het hoofd geslingerd. Als zij in de problemen zat, zo beweerde hij, dan was hij de eerste om haar uit de nood te helpen, maar omgekeerd...

Hij had een punt gehad, maar Rani had hem ook duidelijk gemaakt dat Romy maar één keer in het jaar jarig was en dat het niet haar schuld was dat zijn reünie, met zijn medestudenten criminologie, op dezelfde dag was gepland. Uiteindelijk had ze een oplossing gevonden. Davy De Cubber zou voor hem invallen. Bert had hem moeten beloven dat hij telefonisch bereikbaar zou blijven. Ze zuchtte diep. Het was niet zijn gewoonte om zijn beloftes niet na te komen. Dus... waar hing hij uit?

‘Ik loop even naar boven om mijn mobiel te halen, oké?’

Ann Carol knikte.

Terwijl Rani de keuken weer in liep, controleerde ze haar berichten en gemiste oproepen. Misnoegd schudde ze haar hoofd. ‘Geen

nieuws van Bert.’

Ann Carol roerde zo heftig in haar mok dat een deel van de vloeistof over de rand gutste. ‘Ik heb met Xavier gebeld.’

‘Xavier?’

‘Ja, een van zijn makkers van wie ik het telefoonnummer had. Gelukkig heeft hij wel mijn oproep beantwoord. Hij wist me te zeggen dat Bert inderdaad met de drie anderen huiswaarts vertrokken was. Vijf anderen, onder wie Xavier, hadden besloten om in een hotel te overnachten. Hotel New Damshire in de Schapenstraat in Leuven.’

‘Heb je die al gebeld?’

‘Ik had de stille hoop dat hij misschien ook besloten had om er de nacht door te brengen, maar die hoop heb ik moeten laten varen.’

‘Heb je de drie andere mannen gehoord?’

Niet-begrijpend keek Ann Carol Rani aan.

‘Je zegt net dat er drie mensen met Bert zouden meerijden.’

Ann Carol sloeg met haar vlakke hand op haar voorhoofd. ‘Ik was niet mee, maar ja, die heb ik gecontacteerd.’

‘En?’

‘Ze wilden nog wat van het nachtleven genieten en zouden met de trein huiswaarts keren. Bert zijn ze onderweg kwijtgespeeld.’ Ann Carol perste haar lippen op elkaar. ‘Ik had het gevoel dat ze iets verzwegen.’

‘Waarom?’

‘Het was alsof ze moesten nadenken over hun woorden.’

‘De hersenen van dronkenlappen zijn niet zo actief,’ glimlachte Rani, ‘dus hecht daar maar geen belang aan.’

‘Ik weet het toch zomaar niet...’

‘Heb je daarna nog iets van hem vernomen?’

Rani verborg haar kin in de kraag van haar kamerjas. Ze liet het niet zien, maar ze was er zelf ook niet gerust op. Ze probeerde rustig na te denken. Bert was dan misschien een feestvarken, hij zou nooit zijn vriendin in het ongewisse laten. Wat was er gebeurd?

‘Nee, niets meer. Ik ben enorm ongerust, Rani. Verschrikkelijke beelden passeren de revue. Bert die met zijn wagen tegen een boom is geknald. Bert die in een vieze, verlaten steeg is neergestoken. Bert die...’

Rani liet haar handpalmen zien. ‘O maar... Ik weet waar je op aanstuurt. Denk je nu echt dat Bert je zou bedriegen? Ik steek er mijn hand voor in het vuur dat het niet zo is.’

Ann Carol stak haar handen tussen haar knieën en boog haar hoofd. ‘Ik mag hopen van niet...’

Rani legde haar hand op Ann Carols knie en onderbrak haar. ‘Laten we vooral niet in paniek raken. Als hij betrokken was bij een auto-ongeval, wisten we het. En diep van binnen weet jij maar al te goed dat Bert je nooit ontrouw zou zijn.’

‘Ik weet niet meer wat ik ervan moet denken.’ Ze snuifte. ‘Ik heb naar verschillende ziekenhuizen gebeld. Zonder resultaat. Je wilt niet weten hoe mijn hart tekeering.’

Rani ondernam een poging om haar partner te bereiken. Ze toetste zijn nummer in en wachtte af. *Komaan, Bert! Neem op!*

Ze verbrak de verbinding.

‘Niets, hé?’

Teleurgesteld sloot Rani haar ogen en schudde haar hoofd.

Het gestommel op de trap verbrak hun conversatie. Romy, Rani’s zusje, kwam de keuken binnengestormd. Verbaasd keek ze Ann Carol aan. ‘Goedemorgen,’ bromde ze. ‘Waarom staat Frederik onder de douche?’

‘Wat is daar mis mee?’

‘Ik mag altijd eerst omdat ik als eerste vertrek.’

‘Kalm aan, zeg,’ maande Rani haar aan, ‘Frederik neemt meestal een snelle douche, dus maak er geen drama van.’

‘Gefeliciteerd, Romy,’ zei Ann Carol, terwijl ze opstond en haar een knuffel gaf. ‘Jouw geschenkje krijg je morgen.’

Romy’s ogen glinsterden. ‘Dank je wel.’

Het meisje ging aan tafel zitten en schrokte een kom bosbessen-

muesli naar binnen. Vervolgens dronk ze een glas melk en verdween zonder een woord te zeggen weer naar boven.

Moeizaam duwde Ann Carol zich overeind. 'Ik ga naar huis. Momenteel kan ik toch niets beters verzinnen. Ik neem een dagje vrij. Overuren genoeg gemaakt de laatste tijd.'

Rani begeleidde haar tot bij de deur. Ze zag dat haar sweater binnenstebuiten was gekeerd. *Arme meid!* 'We houden elkaar op de hoogte, oké?' zei ze.

Een diepe zucht.

Voor ze in haar wagen stapte, riep Rani haar naam.

Ann Carol draaide zich om.

'Het komt goed.'

Hulpeloos stak de jonge vrouw haar handen omhoog.

Zachtjes sloot Rani de deur en leunde ertegenaan. 'Bert Simons, waar hang je uit? Verdomme, toch, kerel!'